కథా కౌముది

ఫోటో

మాధవ్ దుర్భా

తెలుగు అసోసియేషన్ ఆఫ్ నార్త్ టెక్సాస్ (టాన్‌టెక్స్) నిర్వహించిన పోటీల్లో మొదటి బహుమతి పొందిన కథ

ఫోటోకి చెదలు బాగా పట్టేసాయి. అందులో అమ్మాయి కనబడడంలేదు. కానీ అతడ్ని చూస్తూ అలాగే ఉండిపోయాడు సుమన్. మనిషిని పోలిన మనుషులు ఉంటారని విన్నాడు గానీ. చూడడం మాత్రం ఇదే. ఎంతపోలిక?

"ఎక్కడ్నించి వచ్చింది ఈ ఫోటో?" అన్నాడు కుమార్‌తో.

"కిరణ్ తాతగారు పోయారు కదా! ఆయన జ్ఞాపకంగా ఆయన వ్రాసిన కవితల పుస్తకం తెచ్చుకుంది తను. పుస్తకం మధ్యలో దొరికిందీ ఫోటో. అచ్చం నీలాగే ఉన్నాడని చూపించడానికి తెచ్చాను" అన్నాడు కుమార్.

కిరణ్మయి కుమార్ భార్య. వాళ్ళ తాతగారు మూడు వారాల క్రితమే పోయారు. దూరపు చుట్టరికం అయినా కిరణ్‌కి ఆయనంటే ఎంతో అభిమానం. ఫోటో కేసి పరీక్షగా చూశాడు సుమన్. "విజయా ఫోటో స్టూడియో. కోట గుమ్మం సెంటర్, పిఠాపురం" అని వ్రాసి ఉంది. పిఠాపురంలో తన బంధువులు ఎవరూ లేరు. సుమన్ పుట్టి పెరిగింది గుంటూరులో. అమ్మ, నాన్న వాళ్ళ పూర్వీకులంతా గుంటూరు, తెనాలి ప్రాంతం వాళ్ళే.

"నేనీ ఫోటో నాతో తీసుకెళ్ళొచ్చా?" అడిగాడు సుమన్. సరేనన్నాడు కుమార్.

●●●

"చాలా ఆశ్చర్యంగ ఉందిరా! మనవాళ్ళు ఎవరూ కూడా పిఠాపురం వైపు నుంచి వచ్చిన వాళ్ళు లేరు. కానీ ఇతనెవరో అచ్చం నీలాగే ఉన్నాడు. నువ్వేనంటే నమ్మదగ్గట్టుగా ఉంది. ఫోటో చూస్తూంటే మాత్రం చాలా సంవత్సరాల క్రితం తీసినట్లుంది" అంది అమ్మ.

రాత్రి పడుకున్నాడు గానీ సుమన్‌కి నిద్రపట్టలేదు. తెల్లారుఝామున నాలుగ్గంటలకి లేచి రెడీ అవుతూంటే అమ్మ లేచి వచ్చి "ఏవిట్రా పొద్దుటే హడావుడి" అని అడిగింది.

"పిఠాపురం వెడుతున్నానమ్మా. ఎలాగూ ఇవాళ, రేపు సెలవు కదా! ఈ ఫోటోలో వ్యక్తి ఎవరా అని తెలుసుకోవలనుంది" అంటున్న సుమన్‌తో

"అదేమిట్రా! లేడికి లేచిందే పరుగులాగా? అసలే ముక్కూ మొహం తెలీని ఊరు. అందులో ఒక్కడివే కారులో అన్ని గంటలు. పోనీ నేను కూడా రానా" అంది.

"లేదమ్మా! నేనేమన్నా చిన్నపిల్లాడినా? ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళు రాలేదు?" అని కారు బయల్దేరదీసాడు.

●●●

విజయవాడ 80 కి.మీ...

మైలు రాయి చూస్తూ ఆవులించాడు సుమన్. కాస్త నిద్రమత్తుగా ఉంది. రోడ్డు పక్క ఉన్న టిఫిన్ సెంటర్ ముందు కార్ పార్క్ చేసి టిఫిన్ తిందామని కూర్చున్నాడు. ఇడ్లీ, కాఫీ ఆర్డర్ చేసి ఆలోచనలో పడ్డాడు. కిరణ్మయి తాతగారికి తనంటే విపరీతమైన అభిమానం. "మా మనవడు" అని అనేవారు. తీరిక వేళల్లో కవిత్వం వ్రాయడం అలవాటు తాతగారికి.

ఆయనకి దైవభక్తి. ఆధ్యాత్మిక చింతన ఎక్కువ. తనేమో దేవుళ్ళు, దెయ్యాలూ అనేవాటిని నమ్మడు. మానవమాత్రులకి అంతుపట్టని ఒక అతీత శక్తి మనని నడిపిస్తుందనేవారు తాతగారు. దానికి వ్యతిరేకంగా తను వాదించేవాడు. తాతగారు పోయారని తెలిసినపుడు చాలా బాధపడ్డాడు తను. ఆ సమయానికి ఆఫీసు పని మీద సింగపూర్ వెళ్ళడంతో ఆయన అంత్యక్రియలకి రాలేకపోయాడు తను.

తాతగారిని గుర్తుచేసుకుంటూ జేబులోని ఫొటో బయటకి తీసి చూసాడు సుమన్. తాతగారికి ఈ ఫోటో ఎలా వచ్చింది? నన్ను పోలిన మనిషి మరొకరు ఉన్నట్లు ఎప్పుడూ నాతో మాటమాత్రం అనలేదు. అనుకుంటూ ఫోటో జేబులో పెట్టుకోబోతూ ఏదో గమనించి ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాడు.

తన కళ్ళని తనే నమ్మలేకపోయాడు. మరోసారి ఫోటో కేసి చూశాడు. "ఓ మైగాడ్!" అని గట్టిగా అరిచి కారు వైపు పరిగెత్తాడు.

"సార్! సార్! మీ టిఫిన్" అని అప్పుడే టిఫిన్ తెస్తున్న వెయిటర్ మాట లెక్కచేయకుండా. కారు స్టార్ట్ చేసి వేగం పెంచాడు. రోడ్డుమీద ట్రాఫిక్‌ని. చేతిలోని ఫోటోని మార్చి మార్చి చూస్తూ. సందేహం లేదు. నిన్న చూసినపుడు ఫోటోలో కాలెండర్ లేదు. ఇప్పుడు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. జూన్ 2, 1984.. ఇవాల్టికి సరిగ్గా ఇరవై ఎనిమిది సంవత్సరాల క్రితం. ఇదే రోజు. ఇంతవరకూ లేని కాలెండరు హఠాత్తుగా ఇప్పుడిలా. చాలా ఆశ్చర్యమేసింది సుమన్‌కి. ఈ పజిల్‌కి సమాధానం పిఠాపురంలోనే దొరుకుతుంది. అనుకుంటూ కారు వేగం పెంచాడు.

●●●

కోటగుమ్మం సెంటరు బాగా రద్దీగా ఉంది. రోడ్ల మీద కార్లు. స్కూటర్లు, బస్సులు. ఇసకేస్తే రాలని జనం. సూర్యుడు నడినెత్తికెక్కాడు. కార్ పార్క్ చేసి విజయా ఫోటో స్టూడియో కోసం వెతకడం ప్రారంభించాడు సుమన్. ఆ పేరుతో ఏ స్టూడియో లేదని చాలామంది చెప్పారు.

నిరాశగా కారు దగ్గరకి వచ్చి ఆలోచిస్తూ నిల్చున్నాడు.

"హలో! విజయా ఫోటో స్టూడియో కోసం వెతుకుతున్నారా?" అన్న మాటలకి ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు.

తెల్లగా, పొడుగ్గా నింగి నుంచి దిగివచ్చిన దేవకన్యలా ఉన్న ఆమెను చూసి ఒక్క క్షణం శిలలా నిలబడిపోయాడు.

"మీరు.." అన్నాడు సందేహంగా.

"నా పేరు నిశిగంధ" ఆమె సమాధానం.

"నేను విజయా స్టూడియో గురించి వెతుకుతున్నట్లు మీకెలా తెలుసు?"

"ఇప్పుడే ఆ షాప్‌లో అడుగుతుంటే విన్నాను"

"మీకు విజయా ఫోటో స్టూడియో ఎక్కడుందో తెలుసా?" సుమన్ అడిగిన ప్రశ్నకి.

"ఇంతకీ మీకు ఆ స్టూడియోతో పనేమిటి?" అంది ఆమె.

"ప్రశ్నకి ప్రశ్నతోనే సమాధానం చెబుతున్నారే?" ఆమెతో అలా మాట్లాడుతూనే ఉండాలని ఉంది సుమన్‌కి.

వీణ మీటినట్లుంది ఆమె గొంతు.

"మరి ఇరవై ఎనిమిది సంవత్సరాల క్రితం మూతబడ్డ స్టూడియోని ఇన్నేళ్ళ తర్వాత వెతుక్కు వచ్చారే!" నిశిగంధ సమాధనం.

స్టూడియో మూతబడి ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళయిందా?... మళ్ళీ ఆలోచనలో సుమన్.

"నన్ను ఫాలో అవ్వండి. నిదానంగా మా ఇంటికి వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం" అని తన స్కూటర్ స్టార్ట్ చేసిన ఆమె వెనక కారు బయల్దేరదీసాడు సుమన్. ఒక గుడిముందు ఆగిందామె.

"ఇది కుక్కుటేశ్వర స్వామి ఆలయం. మా పిఠాపురంలో చాలా ప్రసిద్ధి. రండి దర్శనం చేసుకుని వెడదాం" అంది.

"మీరు వెళ్ళి రండి.. నేను వెయిట్ చేస్తాను" సుమన్ సమాధానం.

"ఓ.. నాస్తికులా?"

కొంచెం మొహమాటంగా తలూపాడు.

"సరే మా గుడిలో ఆర్కిటెక్చర్‌ని చూసి ఆనందిద్దురుగాని రండి. హైదరాబాదు నుంచి వచ్చారు కదా మరి?"

"అరే.. నేను హైదరాబాద్ నుంచి వచ్చినట్లు మీకెలా తెలుసు?"

"మీ కారుమీద డీలర్ స్టిక్కర్ చూసి గెస్ చేసాను"

"మీకు సెన్సాఫ్ అబ్జర్వేషన్ బాగా ఉందే"

చిన్నగా నవ్వి ముందుకి నడిచిందామె. ఎంత అందంగా ఉంది ఆ నవ్వు? ఆ నవ్వు చూస్తూ ఎన్ని యుగాలైన గడిపెయ్యవచ్చు కదా?! దర్శనమై బైటకొచ్చి సంభాషణ కొనసాగించారు. మాటల్లో ఆమె కాకినాడలో మెడిసన్ చదివి అక్కడే ప్రభుత్వాసుపత్రిలో ఉద్యోగం చేస్తున్నట్లు తెలిసింది. గుడిలోంచి బైటకొచ్చి మళ్ళీ కారులో ఆమెను ఫాలో చేసాడు సుమన్. అందానికి అందం. తెలివికి తెలివి. చక్కటి వాక్చాతుర్యం ఉన్న నిశిగంధ తొలికలయికలోనే తనను ఆకట్టుకుంది.

●●●

రెండతస్థుల మేడ. చుట్టూ పెద్దగోడ. ఇంటి ముందు కార్ పార్క్ చేసి మళ్ళీ జేబులోంచి ఫోటో తీసాడు. ఫోటోలోని అమ్మాయి చేతులు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయిప్పుడు. ఇదంతా కలా. నిజమా అని తనని తను గిల్లి చూసుకున్నాడు. నిజమే. రాను రాను ఫోటోలో స్పష్టత పెరుగుతోంది. గేటు తెరిచి నిశిగంధ "రండి సుమన్! అని ఆహ్వానించింది.

ముందు పెద్ద అరుగు. అరుగుమీద పడక్కుర్చీలో సుమారు అరవై సంవత్సరాల వయసున్న వ్యక్తి పడుకుని విసినకర్రతో విసురుకుంటున్నాడు. కారు శబ్దానికి లేచి కూర్చున్నాడు.

"నాన్నా వీరు సుమన్" అని పరిచయం చేసింది.

సుమన్ తను హైదరాబాద్ నుంచ్చి వచ్చినట్లు చెప్పి కిరణ్మయి తాతగారి పుస్తకంలో ఫోటో గురించి చెప్పాడు. ఆ ఫోటోలోని వ్యక్తి తనలా ఉండడంతో వివరాలు తెలుసుకుందామని పిఠాపురం వచ్చినట్లు చెప్పాడు. కానీ ఆ ఫోటోలో వస్తున్న పరిణామం గురించి మాత్రం ప్రస్తావించలేదు.

అంతా విని "ప్రయాణం చేసి బాగా అలసిపోయినట్లున్నావ్. ముందర ఏమన్నా తిని తర్వాత మాట్లాడుదువుగాని" అని ఆహ్వానించి "ఏవమ్మోయ్ భోజనాలు సిద్ధం చెయ్" అని ఇంట్లోకి ఓ కేక పెట్టారు నిశి నాన్నగారు.

బాగా ఆకలిగా ఉండడంతో సుమన్ కూడా నిశి తల్లితండ్రులకి ధన్యవాదాలు చెప్పి భోజనం ముగించాడు. చేతులు కడుక్కుని కూర్చుని జేబులోని ఫోటో తీసి నిశి నాన్నగారికి చూపించాడు సుమన్.

"ఈ విజయా ఫోటో స్టూడియో నాదే". నిశి నాన్నగారి మాటకి ఉలిక్కిపడి నిశి వైపు చూసాడు సుమన్. ఇప్పుడర్థమైంది తను వాళ్ళ నాన్నగారి వద్దకెందుకు తెచ్చిందో.

సుమన్ దగ్గర ఫోటో తీసుకుని పరిశీలనగా చూస్తూ

"శౌనోయ్ అచ్చం నీలానే ఉన్నాడు. ఇది మా స్టూడియోలో తీసిందే సందేహం లేదు. కానీ ఇతనెవరో నాకు తెలీదు. పిఠాపురం గుడులూ, గోపురాలకి చాలా ప్రసిద్ధి. వేరే ఊళ్ళవారు బోలెడు మంది వస్తూ వెడుతూ ఉంటారు" అంటూనే ఫోటోలోని కేలెండర్ మీద తేదీ చూసి ఒక్క క్షణం షాక్ అయ్యారాయన. ఆయన ముఖం పాలిపోయింది.

"జూన్ 2, 1984.. ఒక కొత్త జంట వచ్చారు ఫోటో తీయించుకోడానికి. ఆ సమయంలో నేను లేను. నా అసిస్టెంట్ ఉన్నాడు. వాళ్ళకి తోడుగా వచ్చిన స్నేహితుల మాటలు బట్టి అర్ధమైంది వాళ్ళు వాళ్ళ పెద్దలకి వ్యతిరేకంగా పెళ్ళి చేసుకున్నారని. నాకా రోజు బాగా గుర్తు. స్టూడియోలో అగ్ని ప్రమాదం జరిగింది. అందరూ బైటపడ్డారు గానీ ఆ జంట కాళ్ళ పారాణి ఆరకుండానే ఆ మంటలకి బలైపోయారు. బహుశా ఈ ఫోటోలో అబ్బాయి ఆ పెళ్ళికొడుకు కావచ్చేమో" అన్నారాయన కళ్ళు వత్తుకుంటూ.

ఆయనకి ధన్యవాదాలు చెబుతూ లేచాడు సుమన్.

బయల్దేరబోతున్నవాడు వెనక్కి తిరిగి "ఇంకొక ప్రశ్న. ఆ ఫోటోలో అమ్మాయి ఎవరో తెలుసా?" అన్నాడు.

"తెలీదు బాబూ! ఆ ఫోటో అగ్నిప్రమాదంలో దగ్ధమవకుండా ఉండడమే విశేషం. ఇందాకన్నట్లు ఆ రోజు నేను స్టూడియోలో లేను" అన్నారాయన.

సాగపంపడానికి గేటు దగ్గర కొచ్చింది నిశిగంధ. ఎందుకో తనని వదిలి వెళ్ళాలని లేదు సుమన్‌కి. నిశి కూడా సుమన్‌తో "డిన్నర్ చేసి వెళ్ళవచ్చు కదా?" అంది.

"లేదండీ! అమ్మ ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది. ఇప్పుడు బయల్దేరితే రేపుదయం లోపు హైదరాబాద్ చేరవచ్చు" అన్నాడు.

"మళ్ళీ మా పిఠాపురం వస్తారా?"

"మీ కుక్కుటేశ్వరస్వామి దయతలిస్తే తప్పకుండా త్వరలోనే వస్తాను".. నాస్తికుడైన తన నోటి నుంచి ఆ మాట రావడం ఆశ్చర్యమనిపించింది సుమన్‌కి.

తన కారు వీధి మలుపు తిరిగే వరకూ గుమ్మం వద్ద నిలబడి తన దిశగా చూస్తున్న నిశిని రేర్ వ్యూ మిర్రర్‌లో గమనించాడు సుమన్.

●●●

హైదరాబాద్ వెళ్ళే దారంతా ఆ రోజు సంఘటనలు గుర్తు తెచ్చుకుంటున్నాడు. ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ మనసంతా ఎన్నో ప్రశ్నలు. మరో పక్క నిశిగంధ రూపం కళ్ళముందు కదలాడుతోంది. అలా డ్రైవ్ చేస్తూ ఆలోచిస్తుండగా ఈ పజిల్‌కి సమాధానం ఆ ఫోటో దొరికిన పుస్తకంలో ఉందనిపించింది. కారు వేగం పెంచాడు సుమన్.

●●●

"ఏమిటి సుమన్ ఈ టైంలో?" కళ్ళు నులుముకుంటూ అడిగాడు కుమార్. వెనకాలే కిరణ్మయి కూడా లేచి వచ్చింది.

"సారీ! అర్ధరాత్రి తలుపు కొట్టినందుకు. ఒక్కసారి కిరణ్మయి తాతగారి కవితల పుస్తకం చూడాలి" అన్నాడు సుమన్.

కిరణ్మయి వెంటనే పైకెళ్ళి పుస్తకం తెచ్చి సుమన్‌కి ఇచ్చింది. పుస్తకం తెరవగానే మొదటి పేజీలో:

"నా ఏకైక పుత్రుడు గోవింద్ (ఏప్రిల్ 16, 1956 - జూన్ 2, 1984)కు అశ్రుధారలతో అంకితం:

అని వ్రాసి ఉంది. జేబులోంచి ఫోటో తీసి చూసాడు సుమన్. ఇప్పుడు స్పష్టంగా ఉంది ఫోటో. అచ్చం తనలా ఉన్న గోవింద్. పక్కనే అచ్చం నిశిగంధలా ఉన్న గోవింద్ భార్య. పుస్తకంలో ఓ పేజీ తిప్పాడు సుమన్. అక్కడ ఇలా వ్రాసి ఉంది..

కంట పడని విద్యుత్తే కాంతి మనకి అందించును

కనిపించని శక్తి నీకు దారి చూపి నడిపించును

తర్కానికి తావీయని వింత నీకు అగుపించును

చేతిలోని చిత్రపటం శుభలేఖలు దిద్దుకొనును

తనకి దారి చూపిన మానవాతీత శక్తికి ధన్యవాదాలు తెలుపుకుంటూ ముందుకి నడిచాడు సుమన్.

Click here to share your comments on this story